

γράφος καλός· εἰδήμων τῆς λατινικῆς καὶ ἑτέρων γλωσσῶν. Μαθηταὶ τοῦ διέπρεψαν Αἰσώπιος, Φιλητᾶς, Νίδιος ἱατρός, Σέργιος ἱατρός, Αἰσώπιος μικρὸς καὶ ἄλλοι πολλοί.—Γεώργιος Κωνσταντᾶς, Μηλιώτης. Ἄνῆρ εὐφυῆς καὶ ἀκριβῆς ἐλληνοστῆς σχολαρχήσας εἰς Βουκουρέστιον, τὸν ὁποῖον διεδέχθη Λάμπρος Φωτιάδης Ἰωαννίτης, ἀνὴρ ἐγκρατῆς τῆς ἑλληνικῆς καὶ μεθοδικῆς, ὠφέλησε πολλὰ, ἀποθανὼν τὸ 1805. Διεδέχθη αὐτὸν Κωνσταντῖνος Βαρδαλάχος. Ἔχομεν τὴν φυσικὴν αὐτοῦ καὶ ἕτερα συγγράμματα· ἐν Κωνσταντινουπόλει· μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον σοφὸν καὶ ὠφέλιμον διδάσκαλον.—Ἀντώνιος Βυζάντιος, ὅστις ἠρμήνευσεν ἐκ τοῦ λατινικοῦ τὴν εἰς ὅλους μας γνωστὴν χρυσοθήβειαν.—Ὁ φιλόσοφος Δωρόθεος, Μιτυληναῖος καὶ Ἀνανίας ὁ συγγραφεὺς τοῦ Σπλάγγχου, Γραμματικῆς ἢ περὶ μορίων.—Κριτίας καὶ Φώτιος, ἄνδρες ἐννοοῦντες τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ γράφοντες μὲ πολλὴν φιλοτιμίαν καὶ καθαρότητα.—Σέργιος Μακρᾶτος, διδάσκαλος τῶν ἐπιστημῶν· συνέγραψε ἑλληνοστὶ καὶ ἑθνομοσίεσε διὰ τῶν τύπων Τρόπαιον κατὰ Κοπερνίκου.—Δωρόθεος Πρώτος, ὁ Χίος ἐδίδαξεν εἰς τὴν ἐν Κουρούτσεσσιν νεοσυστηθεῖσαν πατριαρχικὴν Σχολὴν ὑπὸ Δημητρίου Μουρούζη 1803· διὰ προστάγματος Σελήμ τοῦ Γ' διὰ συνδρομῆς τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν προκρίτων φαναριωτῶν.—Ἀθανάσιος Πάριος εἰς Χίον, εἰδήμων τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς Σχολαστικῆς φιλοσοφίας, μαθητῆς Εὐγενίου εἰς τὸν Ἄθωνα, πολέμιος ὅμως τῶν ἐξ Εὐρώπης προερχομένων μαθημάτων.—Ἰωάννης Τζελεπῆς σχολαρχήσας ἐν Χίῳ μετὰ τὸν Πάριον καὶ Πρώτον, μαθηματικός.—Βενιαμὴν Ἰερομόναχος εἰς Κυθωνίας, μαθητῆς Παρίου καὶ Τζελεπῆ τὸ 1800 συνεργὸς τοῦ ἐκείν Σχολείου.—Ἀδαμάντιος Κοραῆς γεννηθεὶς εἰς Σμύρνην τὸ 1748 ἐκ πατρὸς Χίου καὶ μητρὸς Σμυρναίας. Τὰ συγγράμματα τοῦ δείχνουν τὴν πολυμαθειαν τοῦ ἀνδρός, χωρὶς νὰ εἰποῦμέν τι περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνά μας κάμει ἐποχὴν μεταξὺ τῶν λογίων.—Κωνσταντῖνος Μιχαὴλ Κούμας ἐκ Αζρίτσας, γεννηθεὶς τὸ 1777. Τὰ περὶ αὐτοῦ μέτιθι τὴν ἱστορίαν του.

Τὸ χειρόγραφον οὐδεμίαν φέρει χρονολογίαν, οὐδὲ ὀνοματίζει ἐκυτόν ὃ γράφας· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε γεγραμμένον ἐν Ἰωαννίνοις μεταξὺ τῶν 1830—40.

Ἐκ Κερκύρας τῇ 7 Αὐγούστου 1882.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΟΣΙΟΣ.

Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Βερολίνου ἀνέρχεται σήμερον εἰς 1,123,608, ἐν ᾧ πρὸ δύο αἰῶνων δὲν ὑπερέβαινε τὰς 9,500. Ἀνάλογος πρὸς τὴν αὐξήσιν τοῦ πληθυσμοῦ εἶνε καὶ ὁ προὔπολογισμὸς τοῦ δήμου συνιστάμενος νῦν εἰς 42 ἑκατομύρια μαρκῶν, ἐν ᾧ κατὰ τὸ 1829 δὲν ὑπερέβαινε τὸ ἡμίση τοῦ ποσοῦ τούτου.

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Τὸ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργεῖον τῆς Γαλλίας ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων στατιστικούς πίνακας τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐγγλημάτων ἀπὸ τοῦ 1830 μέχρι σήμερον. Θλιβερὸν ἐνδιαφέρον διεγείρει ἐν τῇ ἀπογραφῇ ταύτῃ τὸ κεφάλαιον τῶν αὐτοκτονιῶν, ἐν ᾧ φαίνεται ἡ προϊούσα αὐξήσις τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ἀποδείξις ὁ ἀκόλουθος πίναξ·

Τῷ 1830 ἐπὶ 100,000 κατοίκων	5	αὐτοκτονίαι.
" 1850 "	"	" 10 "
" 1860 "	"	" 11 "
" 1870 "	"	" 13 "
" 1880 "	"	" 15 "

Οὕτως εἰς 50 ἔτη ἐτριπλασιάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκτονούντων. Εἰς 6,650 ἀριθμοῦνται οἱ αὐτοκτονήσαντες καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν ἐν ἔτει 1880. Ἐκ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου τὰ 79 τοῖς 100 ἦσαν ἄνδρες.

Συχνὰ εἰσὶν αἱ αὐτοκτονίαι τῶν γερόντων. Εἰς τὰς ἀγροτικὰς κοινότητας ὑπάρχουσι οἰκογένεια, ἐν αἷς ὑποδηλοῦται εἰς τοὺς κατασταθέντας ἀρχήστους ὑπὸ γήρωσ ἢ τινος νόσου ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ ἀδειάσωσι τῇ γαίᾳ, καὶ που δὲ φανερωῶς ὁμιλοῦσι περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος.

Θλιβερὸν ἐξαγόμενον παρουσιάζει ἡ στατιστικὴ τῶν αὐτοκτονιῶν τῶν παιδιῶν, βαίνουσα ἀπαύστως εἰς αὐξήσιν. Ἰδοὺ ἡ ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1880 κατάστασις·

103 αὐτοκτονίαι παιδῶν	15	ἔτων.
66 "	"	" 14 "
40 "	"	" 13 "
21 "	"	" 12 "
4 "	"	" 10 "
4 "	"	" 9 "

Εἰς καὶ αὐτοκτονήσας εἶχεν ἡλικίαν 8 ἔτων, εἰς δ' ἄλλος μόνον 7 ἔτων!

Μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν αὐτοκτονιῶν ἔχει ἡ ὥρα τοῦ ἔτους. Καὶ, παράδοξον ἀληθῶς!, κατὰ τὸ μελαγχολικὸν φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα, τὴν ἐποχὴν ἰδίως τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν βασάνων, οἱ ἀπόκληροι τῆς Τύχης φαίνονται φιλόζωοι, ἐνῶ κατὰ τὴν ἀνοιξὴν καὶ ἰδίως τὸν Μάιον σημειοῦνται οἱ πλείστοι ἐκούσιοι θάνατοι. Μὴ ἴσως τότε τῆς ζωῆς ἢ βάσανος καθίσταται μᾶλλον δυσβάστακτος διὰ τοὺς ἀτυχεῖς βλέποντας περὶ αὐτοὺς τὸ πᾶν ἀναγεννώμενον, ἀναθάλλον, καὶ ἐρῶν, ἐνῶ αὐτοὺς κατατρύχει ἡ συμφορὰ!

Ὡς ἐσημειώθη ἀνωτέρω, οἱ ἄνδρες αὐτοκτονοῦσι συχνότερον τῶν γυναικῶν. Ἡ διαφορὰ αὕτη καθαρὰ φαίνεται μάλιστα εἰς τὰς αὐτοκτονίας τὰς προερχομένας ἐξ ἐνδείας, ἐναντιότητος τῆς τύχης ἢ ἔρωτος ἀποτυχόντος. Ἀκτιθέτως ἡ γυνὴ φαίνεται ἐπηρεαζομένη πλείοτερον ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς ἀτυχίας. Ἄλλη θλιβερὰ λεπτομέρεια εἶνε ὅτι αἱ γυναῖκες σχεδὸν πᾶσαι αὐτοκτονοῦσι διὰ πνιγμοῦ

ἡ ἀσφυζίας, ἐνῶ οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται συνήθως τὴν ἀγγόνην ἢ τὸ πιστόλιον, τινὲς δὲ, οἱ γενναϊότεροι, τὸ ἐγχειρίδιον.

Τοιαῦτα τὰ ἐξαγόμενα τῆς πενθίμου στατιστικῆς.

II.

ΚΥΝΟΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

Τῆς εὐφυΐας καὶ νοημοσύνης τῶν κυνῶν πολλὰ μέχρι τοῦδε ἀνεφέρκαμεν παραδείγματα. Ἴδου δὲ καὶ ἄλλο ὅπερ μαρτυρεῖ οὐ μόνον τὴν δξύνουσαν τοῦ καλοῦ ζῶου, ἀλλὰ καὶ τὴν λεπτότητα τῆς ἀκοῆς αὐτοῦ:

Πρὸ τινων ἐτῶν εἰς τῶν αὐτοσχεδίων ἐκείνων μουσικῶν, τῶν διατρεχόντων τὰς ὁδοὺς εἰς πορισμὸν τῶν τοῦ βίου, γέρον καὶ τυφλὸς, περιήρχετο τὸ Λονδίνον ὀδηγούμενος ὑπὸ κυνὸς καὶ φέρον μουσικὸν ὄργανον, εἶδος ἀρμονίου, δι' οὗ ἐπαιξε διαφόρους δημοτικὸς σκοποὺς, οἵτινες ὡς γνωστὸν ἀποτελοῦσι πάντοτε τὸ πρόγραμμα τῶν ὑπαιθρίων τούτων *τρουβαδούρων*. Ὁ κύων ὠδήγει αὐτὸν ἀσφαλῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἄστως, χάρις δ' εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῶν διαβατῶν, οἵτινες ἔριπτον κερατῖά τινα εἰς τὸν δίσκον αὐτοῦ, ὁ πλάνης μουσικὸς καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ σύντροπος ἐπήρουν εὐκόλως εἰς τὰς καθημερινὰς τοῦ βίου ἀνάγκας.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ γέρον, κεκμηκῶς ἐκ τῶν δρόμων τῆς ἡμέρας, ἐστάθη εἰς τινα ἀπόκεντρον γωνίαν, ἐνθα ἀπεκοιμήθη· ὁ σύντροπος αὐτοῦ δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν μιμηθῆ, καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ἡσυχία καὶ ἡ σιγὴ εἶχον διαδεχθῆ τὴν ταρχῆν καὶ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως, καὶ οὐδὲν ἤλθε νὰ ταράξῃ τὸν ὕπνον αὐτῶν, οἱ δύο φίλοι ἐκοιμήθησαν βαθεῶς ἐπὶ μακρῆς ὥρας. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ θλίψις αὐτῶν ὅτε ἐξυπνήσαντες εἶδον ὅτι τὸ ὄργανον εἶχε γείνει ἀφαντον, τὸ ὄργανον, ὅπερ ἦτο τὸ μόνον μέσον τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν. Τί νὰ κάμωσι; τί νὰ γείνωσι;

Δύσκολον εἶνε νὰ παραστήσωμεν τὴν θλίψιν τοῦ δυστυχῶς γέροντος καὶ τοῦ συντρόφου του· εὐτυχῶς ὁ ἀτυχὴς τυφλὸς ἦτο γνωστὸς εἰς τινὰς συνοικίας τοῦ Ἄστως, ἡ κατάστασις του ἐκίνησε τὸν οἶκτον τῶν ἀνθρώπων, καὶ, ἂν καὶ ὡς ἐκ τοῦ συμβάντος αὐτῷ ἔπαυσε πλέον τέρπων αὐτοὺς διὰ τῆς μουσικῆς του, αἱ πρὸς αὐτὸν ἀγαθαὶ διαθέσεις ἐξηκολούθουν ὡς πρότερον, καὶ ἅμα ἐνεφανίζετο, πᾶς τις ἐσπευδε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν ὄβολόν του. Οὕτως οἱ δύο φίλοι δὲν ἠθάνθησαν πολὺ τὴν ἀπώλειαν τοῦ μουσικοῦ ὄργανου· οὐχ ἦπτον μετὰ πόθου τὸ ἐνθυμοῦντο πάντοτε, ὡς ἐνθυμεῖται τις σύντροφον, ἐπὶ πολὺ συνδραμόντα αὐτὸν ἐν τῇ ἀτυχίᾳ.

Διήλθον οὕτω ἑβδομάδες τινὲς καὶ τοῦ γέροντος ἡ θλίψις ἤρχισε νὰ πραϋνεται ὅτε ἡμέραν τινὰ ἤχος ἀρμονίου κρουομένου εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἐπλήξε τὰ ὦτα αὐτοῦ. Τὸ τυχαῖον τοῦτο γεγονός κατ' ἀρχὰς ὀλίγον μόνον ἐκίνησε τὴν προ-

σοχὴν του, διότι τὸ Λονδίνον βριθεὶ τοιοῦτων νομάδων μουσικῶν, καὶ ἀρκεῖ ὀλίγα μόνον βήματα νὰ κάμη τις εἰς τὴν ὁδὸν ἵνα ἀπαντήσῃ πλήθος αὐτῶν εἰς τὸν δρόμον του. Ἡ παρουσία ἐπομένως τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου οὐλόλως ἐπησχόλησεν ἐπὶ πλέον τὴν προσοχὴν τοῦ τυφλοῦ, ὅστις ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ὅλως ἀδιάφορος.

Ἄλλ' οὕτω δὲν εἶχε τὸ πρᾶγμα καὶ μὲ τὸν ὀδηγόν του· εἰς τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ μουσικοῦ ὄργανου ἤγός τι διέδραμεν ὅλον τὸ σῶμα τοῦ κυνός· ἡ οὐρὰ αὐτοῦ ἤρχισε ταραττομένη, ὕλα καὶ δὲ ἀπαυστοι· κατεδείκνουν τὴν κατέχουσαν αὐτὸν συγκίνησιν· εἶτα, ὡς εἰ αἴφνης ἐλάμβανεν ἀπόφασίν τινα, ἔστρε βιαίως τὸν κύριόν του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἀντήχει τὸ ὄργανον, καθ' ὅσον δὲ προῦχῶρει, ἡ ἀναπνοή του καθίστατο μᾶλλον θορυβώδης, καὶ ἀγριώτεροι καὶ ἐκφραστικώτεροι αἱ φωναὶ του.

Τέλος φθάνει ἔμπροσθεν τοῦ παίζοντος τὸ ὄργανον, καὶ, ἰδοὺ! τὸ νοῆμον ζῶον δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Ἦτο ἐκεῖ τὸ προσφιλὲς ὄργανον τοῦ κυρίου του, τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον εἶχε κλαπῆ ἐνῶ ἐκοιμῶντο. Ὁ κύων, σκανδαλισθεὶς τὸ κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῆς ὁμοιότητος τῶν ἤχων οὐς ἤκουε πρὸς ἐκείνους οἵτινες τοσάκις εἶχον πλήξει τὰ ὦτά του, ἠθέλησε νὰ διευκρινίσῃ τὸ πρᾶγμα, νὰ διαλύσῃ τὰς ἀμφιβολίας του. Θυμᾶσιον ὀρμέφυτον ὠδήγησεν αὐτὸν, τὸ δ' ὀρμέφυτον τοῦτο δὲν τὸν ἠπάτησε.

Τὴ νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ κλέπτου, νὰ ἀρπάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαίμου, νὰ προσκολληθῆ εἰς τὸ περιπόθητον ὄργανον καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριόν του διὰ τῶν ὕλακῶν ὑπῆρξεν ἔργον μιᾶς στιγμῆς. Οἱ θεαταὶ τῆς παραδόξου σκηνῆς κατ' ἀρχὰς ἐμειναν ἐκπληκτοὶ ἐκ τοῦ ἀπροσδοκίτου συμβάντος· εἶτα δ' ὑποπέψαντες ὅτι μυστήριον τι ἐκρύπτετο εἰς αὐτὸ, ἐζήτησαν νὰ ἐρευνήσωσι τὴν ὑπόθεσιν. Ἠρώτησαν λοιπὸν τὸν τυφλόν, ὅστις εἶχε τὰ πάντα ἐνοήσει, οὗτος δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὑπῆρέτριαν:

— Σοφία, τὸ ζουμί ποῦ μοῦ ἔφερες, εἶνε κρῦσ' ἔλα πάρ' το ἀπὸ ἰδῶ.

— ὦ, κυρία, πῶς γίνεται; ἐγὼ ὅταν τὸ ἔφερνα, τὸ δοκίμασα κ' ἦταν ζεστό!

— Πῶς; ἐδοκίμασες τὸ ζουμί μου;

— Ὅχι δὲν τόβαλα ἔς τὸ στόμα μου· ἔβαλα μόνον μέσα τὸ δάκτυλό μου!

**

Ὁρισμοὶ φιλοσόφου·

Ἀγαθότης: Ἄθωα μανία, τὴν ὁποίαν θεραπεύει ἡ πείρα τῆς κοινωνίας.

Σοφός: Ἀνθρώπος γνωρίζων τόσα, ὥστε νὰ ἔχῃ συνειδήσιν τοῦ τί ἀγνοεῖ.

Ρυτίδες: Οὐλαὶ τῆς ζῶης.